



HORROR

SMRTKA

LEE MOUNTFORD

SMRTKA

MOTHER DEAD

Copyright © 2021 by Lee Mountford

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Lenka Lichtenberg, 2026

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7070-0 (pdf)

SMRTKA

LEE MOUNTFORD

přeložila Lenka Lichtenberg

FØBØS

KAPITOLA PRVNÍ

David Ritter se opět dostavil do katedrály v Newcastlu.

Od jeho poslední návštěvy s ostatními členy týmu, otcem Jánošem a Sarah Pearsonovou, uběhlo jen pár dnů. Kněz sem přijel podat zprávu o výzkumu, který prováděli v kutnohorské katedrále Nanebevzetí Panny Marie a svatého Jana Křtitele.

Tentokrát však čekal v hlavní lodi na biskupa Turnbulla sám. Biskup si s ním sjednal schůzku na desátou ráno a David dorazil dokonce s předstihem, ale teď už se pomalu blížila půl jedenáctá.

Uprostřed týdne panoval v katedrále klid, v rozlehlém otevřeném prostoru se procházelo jen několik návštěvníků. Po obou stranách středové uličky se až k velkému oknu vévodícímu čelní stěně orientované na východ klenulo

impozantní kamenné podloubí. Světlo dopadalo vitrážemi přímo na hlavní oltář.

David měl dostat další úkol, tentokrát na něm ovšem bude pracovat sám bez Sarah a otce Jánoše.

Vzal si nějaký čas na rozmyšlenou, ale nakonec nabídku přijal.

Stále měl v čerstvé paměti vše, co se stalo v České republice, stejně jako hrůzy, které se před pár měsíci odehrály v domě Perronových.

Na obou místech málem přišel o život a viděl umírat lidi, včetně některých svých přátel.

„Promiňte,“ ozval se za jeho zády slabý hlas. David se otočil a zjistil, že k němu středovou uličkou kráčí trojice dam. „Dovolíš, drahoušku?“

Žena měla silný severoanglický přízvuk – očividně byla místní. David se zdvořile usmál a ustoupil stranou, aby mohly projít.

Vstupní dveře do katedrály byly otevřené a chladný vzduch, který zavál zvenku, ho přiměl, aby si přitáhl kabát těsněji. Pak zabořil ruce do kapes, zhoupnul se na patách a sledoval, jestli se v některém z postranních vchodů neobjeví biskup Turnbull.

No tak.

Obvykle nebyl netrpělivý, ale vzhledem k tomu, že schůzku a čas setkání navrhnul Turnbull, jistě mohl po někom poslat zprávu, že se zpozdí. Byla to tak trochu otázka slušnosti.

Davidu se pomalu zmocňovala nervozita. Děsil se toho, kam ho církve zase pošle. Výzkum paranormálních jevů byl velkou součástí jeho života – jeho motivací a vášní už

od dětství –, ale po nedávných zkušenostech jeho nadšení výrazně ochablo. Převážil pud sebezáchovy.

Biskup si byl Davidova rozpoložení vědom, a tak ho v krátké e-mailové korespondenci ujistil, že tentokrát nepůjde o nic nebezpečného. Což David ocenil.

Jeho pozornost náhle upoutaly jedny z masivních dřevěných dveří v boční zdi katedrály, které se právě pomalu otevřely. Vyšel z nich biskup Turnbull oblečený v sutaně a k Davidově překvapení ho následovala ještě Sarah s otcem Jánošem.

David věděl, že se chystali na samostatnou misi do Ameriky. Dozvěděl se to během posledního společného setkání právě zde v hlavní lodi katedrály. Netušil ovšem, o jaký výzkum šlo. Všiml si, že Sarah na něm spočinula pohledem, a i na tu dálku dokázal rozeznat blankytnou modř jejích očí. Překvapeně zdvihla obočí. Hnědé vlasy měla stažené do culíku a byla oblečená v džínách a lehkém černém kabátku. Na tváři se jí rozlil úsměv.

David si nemohl pomoci a úsměv opětoval. Očividně měla upřímnou radost, že ho vidí. Otec Jánoš na něj mávnul, a tak k nim zamířil, aby je pozdravil. Sarah ho objala na uvítanou.

„Čau,“ řekla, „tebe jsem tu nečekala.“ Trochu se odtáhla, ale ruce mu nepustila a pohlédla mu zpříma do očí. „Jak se máš? Všechno v pořádku?“

„Jsem v pohodě,“ přispěchal s odpovědí.

Přimhouřila oči, ale dál nenaléhala, jen ho poklepala na rameni. „To ráda slyším.“

Po zkušenostech z Kutné Hory dal Sarah i otci Jánošovi jasně najevo, jakým směrem se chce vydat. S démony,

Ianua Diaboli, rituály a pekelnými branami už nechtěl mít nic společného. Měl toho plné zuby.

„Tak kam přesně vyrážíte?“ začal.

„Obávám se, že tato informace je tajná,“ vložil se do rozhovoru biskup Turnbull. „Jedná se o poněkud... choulostivou záležitost.“

„Ale vždyť tohle je David!“ namítla Sarah. „Viděl všechno, co jsme viděli my. Nemáme důvod to před ním tajit.“

Biskup ji zpražil pohledem. „Bohužel, takové jsou rozkazy rady. A vy to víte.“

Sarah protočila panenky a zavrtěla hlavou.

„Je mi to líto, Davide,“ řekl otec Jánoš, „jsem si jistý, že to chápeš.“ Kněz se tvářil opravdu omluvně. David samozřejmě věděl, že všichni musejí poslouchat církevní rozkazy, a to, že se nedozví, kam vyrázejí, ho ani v nejmenším netrápilo, byl jen *trochu* zvědavý.

Otec Jánoš, oblečený ve fešných kalhotách, červené bavlněné vestě a černé košili, rozvinul kabát, který měl přehozený přes paži. „Myslím, že bychom měli vyrazit na cestu.“ Začal se oblékat.

„Počkat,“ ozval se překvapeně David. „Vyrážíte na letiště hned *ted*?“

„Obávám se, že ano,“ odvětil otec Jánoš. „Kéž bychom mohli zůstat déle a popovídat si, přáteli.“

„Prokletým není dopřáno času,“ řekla Sarah s úsměvem. Pak se obrátila na biskupa Turnbulla. „Popravdě řečeno, trocha odpočinku by neškodila. Vrátili jsme se teprve před pár dny.“

Biskup se usmál se sevřenými rty. „Znovu se omlouvám, ale rada se domnívá, že je nutné zasáhnout co nejdříve.“

Sarah se na Davida rošťácky ušklíbla. „V tom případě by si tam měla rada odletět sama,“ řekla biskupovi. „Rozdávát rozkazy jim jde celkem dobře. A schovávat se v pozadí, aniž by museli nasazovat vlastní krk, jim jde ještě líp.“

„No tak, Sarah,“ vložil se do toho Jánoš. „Na tohle teď nemáme čas.“

„No dobře,“ rozhodila rukama.

David potlačil smích. Sarah to těm, kteří jí dávali rozkazy, nikdy neulehčovala, nechápal, jak ji vůbec mohli s takovým přístupem vzít do armády.

Sarah se usmála, přistoupila k Davidovi a znovu ho objala. „Tak brzy nashle.“ Pak ho pustila a dodala: „Zůstaneme v kontaktu, ano? Máš moje číslo. Pokud si budeš potřebovat promluvit, zavolej mi.“

„Ale musím vás ovšem požádat, abyste se nezmiňovala o podrobnostech vaší mise,“ zdůraznil biskup Turnbull.

„Opakujete se, biskupe,“ prohodila Sarah otráveně. „Nejvyšší stupeň utajení. Budeme držet jazyk za zuby. Ale,“ ukázala na něj prstem, „musíte Davidovi povědět o katedrále Nanebevzetí. Zaslouží si to.“

„Počkat, o co se jedná?“ zeptal se David. „Co se stalo v katedrále Nanebevzetí?“

„Všechno se dozvíte ve správný čas,“ řekl biskup Turnbull. Šlehl pohledem po Sarah a ani se to nesnažil zastírat. „Ale vy dva byste měli jít, potřebuji si promluvit s Davidem.“

Po krátké odmlce otec Jánoš přistoupil k Davidovi a potřásl si s ním rukou. „Opatruj se, Davide.“

„Budu.“

„A pozdravuj Ralpha, Ann a George, až se s nimi uvidíš.“ David přikývl.

Poté se dvojice odebrala k východu. Když procházeli vchodovými dveřmi, Sarah se ohlédla a naposledy Davidovi zamávala.

„Nuže,“ spustil biskup, „byl byste tak laskav a následoval mě? Povím vám něco o tom, kam vás s vaším týmem posíláme. Pakliže budou ochotni vás doprovázet.“

Pak Davida odvedl ke dveřím, jimiž původně do lodi vstoupil. Vešli do chodby lemované vysokými okny s výhledem na cestičku a kamennou zídku. Přilehlý pozemek byl na tak majestátní stavbu poněkud stísněný, budova katedrály působila jako vklíněná do okolního města.

Po několika stovkách kroků biskup otevřel nejbližší dveře a zavedl Davida do malé místnosti s několika skříňkami, relativně malým kruhovým stolem a třemi židlemi. Na laminovaném povrchu dřevěného stolu už na ně čekala složka s dokumenty.

„Prosím, posadte se,“ řekl biskup. David uposlechl a biskup se usadil naproti němu.

„Jak to po návratu z České republiky zvládáte? Bylo to tam trochu nebezpečné.“

Trochu nebezpečné?

Davida ta poznámka malinko vytočila. V jednu chvíli tam ležel spoutaný a vydáný na pospas posedlému otci Husovi a démonu jménem Nergal. Obludné démonické bytosti, která se zmocnila těla sestry Marie a málem ho zabila – škrtila ho v sevření strašlivých drápů! David měl krk stále ještě zmalovaný žluto-fialovými modřinami, mluvit – a někdy dokonce i jíst – mu činilo značné potíže.

„Eufemisticky řečeno,“ ucedil nyní trochu jedovatě. „Po tom, co se odehrálo v domě Perronových a v Kutné Hoře,

jsem pochopil, že nebezpečí, kterému nás vystavujete, se nedá vyvážit ani zlatem.“

„Rozumím,“ přikývl pomalu biskup. David o tom silně pochyboval. Nemohl tomu rozumět. *Dokud nepohlédneš do ohnivě žlutých očí démonů, nepochopíš, jaký strach v lidech vyvolávají.*

„A rozumím také důvodu,“ pokračoval biskup, „proč už nechcete spolupracovat se Sarah a otcem Jánošem. Při práci, které se věnují, bohužel existuje vysoká pravděpodobnost, že se budou dostávat do podobných situací. Vždycky tu zůstane určité riziko. Slyšel jsem, že po návratu z Česka máte potíže se spánkem?“

David nebyl zrovna nadšený, že to teď biskup vytahuje, ale musel mu dát za pravdu. Nemělo smysl cokoli zastírat. Po tom, čím si prošel, se neměl za co stydět, ale přiznat si, že má strach, mu bylo stále nepříjemné.

Možná, že mám PTSD.

„Ano,“ připustil. „Když usnu, mám hrůzostrašné sny a budím se celý zpocený.“

„To je naprosto pochopitelné.“

Někdo v tu chvíli zaklepal na dveře. „Vstupte,“ zvolal biskup Turnbull. Dveře se otevřely a do místnosti vstoupil mladý muž se stříbrným podnosem. Na tácu byla konvice s kávou, konvička s mlékem, skleněná miska s baleným cukrem a sladidlem a dva šálky s talířky. Mladý muž s vlasů sčesanými na pěšinku se zdvořile usmál a položil občerstvení na stůl. David si všiml, že má na krku kněžský kolárek.

„Díky, otče,“ řekl biskup Turnbull.

„Budete si přát ještě něco dalšího?“ zeptal se mladík.

Biskup Turnbull pohlédl na Davida. „Dal byste si nějaké sušenky nebo zákusek?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, vystačím si s kávou.“ Pak pohlédl na mladého kněze a poděkoval.

„Není vůbec zač,“ odvětil oslovený.

Když mladík odcházel, biskup Turnbull začal rozlévat kávu do šálků. „Cukr?“ zeptal se.

„Jednu kostku, prosím. A trochu mléka.“

Zatímco biskup připravoval kávu, David se zeptal na to, co mu vrtalo hlavou už od chvíle, kdy se setkal se Sarah v hlavní lodi katedrály.

„Sarah se zmiňovala o katedrále Nanebevzetí. Co měla na mysli?“

Biskupova tvář náhle zvážněla. Na chvíli se odmlčel, soustředěně dokončil přípravu kávy a jeden šálek posunul k Davidovi.

„Otec Hus zmizel,“ řekl nakonec biskup.

To Davidovi vyrazilo dech.

V Čechách se Davidovi a jeho společníkům podařilo pomocí exorcismu vypudit ducha, který se zmocnil otce Husa, a zahnat démona Nergala, aby byla katedrála bezpečná. Zabránili otevření pekelné brány.

Takže zpráva o zmizení otce Husa byla šokující.

„A víte, co se stalo?“ zeptal se. „Jistě *tušíte*, kde by se mohl nacházet.“

„Obávám se, že ne,“ řekl biskup Turnbull a usrkl ze svého šálku kávy. „Teprve nedávno jsme od sestry Marie obdrželi zprávu, že zmizel. Když ho šla navštívit, zjistila, že Husův pokoj je prázdný a všechny jeho věci zmizely s ním.“

„Počkejte... chcete říct, že se prostě sbalil a odešel?“

Biskup Turnbull pokrčil rameny. „Neříkám nic víc než fakta, která známe. Ale posílám do terénu někoho, aby to vyšetřil.“

David se nad tím, co právě slyšel, na chvíli zamyslel. Nechápalavě zavrtěl hlavou. „Otec Hus mi nepřipadal jako někdo, kdo vezme do zaječích. Byl pevně rozhodnutý co nejdříve obnovit chod katedrály. Nedává to smysl.“

„Možná se nedokázal vyrovnat s tím, čím si prošel,“ namítl biskup. „Třeba to chtěl všechno hodit za hlavu.“

Pokud by to byla pravda, měl by pro něj David pochoopení. Sám udělal něco podobného, když odmítl spolupracovat se Sarah a otcem Jánošem na jejich další misi.

„I tak je to znepokojující. Zabránili jsme otevření dalších ďáblových dveří, ale jen o vlasek. Teď už žádné nebezpečí nehrozí. Něco tu nehraje.“

„Dostaneme se tomu na kloub, slibuji,“ prohlásil biskup Turnbull. „Ale teď máme na pořadu dne něco jiného, co by vás mohlo zajímat. Jedná se o případ, ve kterém můžeme využít vaše nepopíratelné znalosti a zároveň vás nevystavovat žádnému nebezpečí.“

David cítil, jak se mu zvedá žaludek. Nechtělo se mu sem, děsil se dalšího úkolu... a dokonce zvažoval, že s tím praští a vypoví smlouvu, kterou s církví uzavřel, jen aby se z toho vymanil. Byl dokonce ochoten se vzdát dobrého platu, který v tomto zaměstnání „neoficiálně“ pobíral.

Ale co by pak dělal? Uvědomoval si, že po tom, co čelil nejhrůznějším bytostem, jaké může peklo nabídnout, nebude snadné se věnovat opravám poškozených serverů nebo obnově hard disků.

„Tak kam nás posíláte?“ zeptal se David.

Aspoň si ho mohu vyslechnout.

„Pokud budete souhlasit, pošleme vás na jih do hrabství Surrey. Od místního kněze v městečku Godalming dostáváme znepokojivé zprávy. Jedna zdejší rodina – Andersonovi – tvrdí, že v jejich domě straší. Kněz to potvrdil.“ Biskup se na chvíli odmlčel. „Není vám název toho městečka náhodou povědomý?“

David přikývl. „Ano, už jsem o něm slyšel. Ten případ ze čtvrti South Hill.“

„Správně,“ potvrdil biskup. „Tušil jsem, že o tom budete něco vědět.“ Předklonil se, opřel si lokty o stůl, propletl prsty na rukou a opřel si bradu o palce. „Povězte mi, co víte o případu ze South Hillu.“

David se nadechl a chvíli se zamyslel. „Je to celkem známý případ – vlastně jeden z nejznámějších v Británii. Na začátku osmdesátých let jistá rodina tvrdila, že v jejich domě straší a že je obtěžuje duch nějaké stařeny. Bylo to ve zprávách a hodně se řešilo, jestli to byla pravda, nebo ne. Pokud vím, tak zavolali kněze, aby provedl exorcismus, což údajně pomohlo. Od té doby nebyla v domě hlášena žádná paranormální aktivita. Ale to, co se tam údajně dělo, mělo být dost drsné.“

„Také jsem o tom případu slyšel. Ale znáte předchozí historii toho domu?“

„Jistě, na tom místě žila a zemřela Mary Kaneová zvaná Smrtka.“

„Tak, Smrtka,“ přikývl biskup. „Opět správně. Myslím, že takto ji překřtila média, když vyšlo najevo, co udělala.“

„Ano. Zabila svého manžela, vlastní děti, a ještě k tomu tři cizí. Tvrdila, že ji k tomu nabádal ďábel a že mu upsala

svou duši. Když ji domů dorazila zatknout policie, prý si na místě podřízla hrdlo.“

„Opravdu otrěsná série událostí.“

„To vskutku ano. Došlo k tomu v padesátých letech, takže nějaké záznamy existují, ale těžko říct, co z toho jsou fakta a co jen místní folklor. Jedna věc... je ale na tom matoucí,“ pokračoval David. „Ten případ byl známý a zajímavý, ale nové zprávy, o nichž vyprávíte, se jistě nemohou týkat stejného domu, v němž Mary Kaneová bydlela, protože ten byl v roce 1990 zbořen. Byl srovnán se zemí. Tak proč se ptáte na Smrtku?“

„Pravda, dům zbořili,“ odvětil biskup. „Ale na přelomu století tu probíhala nová výstavba a jeden z domů byl, ale- spoň částečně, postaven na stejném místě, kde kdysi stával dům Kaneové.“

David se opřel do židle. „Slyšel jsem,“ řekl. „Ale původní dům už tam přece nestojí?“

„V případě domu Perronových to byla země, v níž se zlo ukrývalo dávno předtím, než na ní byl postaven dům. Takže paranormální aktivita nemusí být nutně vázaná na cihly a maltu nějaké stavby.“

David zavrtěl hlavou. „Dům Perronových se od ostatních v mnohém lišil. Byla to brána do...“ Jeho hlas se na okamžik vytratil a stáhl se mu žaludek. „Počkat, doufám, že se mi nesnažíte naznačit, že ten dům je...“

„Nebesa, to ne,“ skočil mu do řeči biskup. „Rozhodně nenaznačuju, že by ten dům mohl být branou. Byla to jen taková úvaha k zamyšlení. Ale nejnovější zprávy přicházejí právě z nemovitosti postavené na místě bývalého domu.“

„O jaké zprávy se konkrétně jedná?“ zeptal se David.

Biskup Turnbull poklepal prstem na složku položenou na stole. „Všechno, co víme, najdete zde. Upřímně řečeno jsem ohledně pravosti těch tvrzení trochu skeptický. S největší pravděpodobností se jedná o obyčejnou shodu náhod, která se dá snadno vysvětlit, ale i tak to tu rodinu vystrašilo. A s ohledem na historii tohoto místa jsem si říkal, že byste to rád ověřil.“

„Rád ověřil? Říkáte to, jako by šlo o jednodenní výlet. Církev nezajímá, co se tam skutečně děje?“

„Do jisté míry,“ odvětil biskup. „Když jsme se o zmíněné záležitosti dozvěděli, samozřejmě jsme chtěli získat více informací. Po tom, co se odehrálo v domě Perronových, chceme skutečné projevy paranormální aktivity řádně prozkoumat. Výzkum pekelných bran a ověřování informací z *Ianua Diaboli* bohužel odsunuly případy jako South Hill poněkud na druhou kolej. Ale teď, když jste upustil od spolupráce se Sarah a otcem Jánošem, by se nám vaše znalost klasických paranormálních jevů skvěle hodila. Démonické aktivity se nemusíte obávat. Narazíte nanejvýš na nějakého ducha. Rozhodně nepotkáte žádné demony.“

David si to nechal projít hlavou. Věděl, že se ho církev snaží držet zkrátka, aby její tajemství nevynášel do světa. Peníze, které jim všem platila, byly vázané na velmi striktní dohodu o mlčenlivosti.

Ale nebylo to vlastně jedno? Představa, že se dostane do podobné situace jako v domě Perronových, ho sice děsila, ale snaha o návrat do běžného, nudného života v něm vyvolávala deprese a pocit prázdnoty.

Co když se mu právě teď nabízela zlatá střední cesta? Bylo by to jako za starých dobrých časů, kdy s přáteli

objížděl různá místa v Británii, na nichž prováděl výzkumy paranormálních jevů. Tentokrát by jel jen s Ralphem, Ann a Georgem. A navíc by jim za to královsky zaplatili.

Ale staré dobré časy se už nikdy nevrátí.

Jenn a Jamie jsou po smrti.

Ale i tak... to mělo něco do sebe. Ve chvíli, kdy se cítil v životě úplně ztracený, mu to poskytovalo nějaký smysl.

„Dobře,“ prohlásil nakonec, „pojedu tam. A promluvíím se svým týmem, ale v tomto ohledu nic neslibuju. Nemožu je k ničemu nutit.“

„To máte pravdu,“ odvětil biskup, „ale pokud chtějí dál pobírat plat, musíme trvat na dodržování naší dohody o mlčenlivosti.“

David trochu ztuhl a zaťal zuby. Výhrůžky směřované k jeho týmu se mu vůbec nelíbily. Působilo to jako vydírání. Co jiného to bylo? Někteří – především Ann – se však netajili tím, že se jim peníze hodí. David jim to nemohl vyčítat. O rodiny Jenn a Jamieho bylo dobře postaráno.

Nadechl se, aby se uvolnil. „Ano, jsem si toho dokonale vědom,“ řekl. „Stejně tak ostatní členové týmu.“

„To rád slyším.“ Biskupův výraz se uvolnil. „Vím, jak vám to připadá, jste dotlačeni k mlčenlivosti. Ale veřejnost se o vážnosti situace nesmí dozvědět. Následky by byly... katastrofální.“

Na tom se David s biskupem shodovali. Turnbull k němu posunul složku s informacemi. David ji zdvihl a začal v ní listovat.

„Tak kdy odjíždíme?“ zeptal se.

„Co nejdříve,“ odvětil biskup. „S rodinou jsme ve spojení přes místního kněze, o němž jsem vám už říkal, otce

Thomase. Čekají na zprávu od nás. Takže, promluvte se svým týmem a dejte mi co nejdříve vědět, abychom mohli všechno zařídit.“

„Co přesně ta rodina viděla?“ zeptal se David při pohledu na fotografii jejich domu. Vypadal celkem moderně. Stál samostatně, ale v těsné blízkosti sousedních budov – zcela postrádal izolovanost a gotickou vznešenost domu Perronových.

„Všechno je tady,“ odvětil biskup a ukázal na složku. „Ale co se podoby ducha týče, byli celkem konkrétní. Hrůzostrašná stařena.“

„Vážně?“

Biskup Turnbull přikývl. „Ano. Jsou přesvědčení, že se vrátila Smrtka. A my po vás chceme, abyste se tam vydal a na místě zjistil, co je na tom pravdy. Máte za sebou nespočet hodin těchto výzkumů ještě z doby, než jste pro nás začal pracovat. Myslím, že by to pro vás neměl být větší problém. Po tom všem, co jste zažil, by to mohl být dobrý způsob, jak se takříkajíc dostat zpátky do sedla.“

David se zdvořile usmál. Měl pocit, že s ním zacházejí jako v rukavičkách, což mu přišlo trochu ponižující.

Sarah a otec Jánoš opět vyrazili do terénu – pravděpodobně vstříc dalšímu nebezpečí – hned po návratu z katedrály Nanebevzetí. Zažili to samé, co David, a přesto je to nezastavilo.

Ve srovnání s nimi jsem slaboch.

David zavřel složku a vstal. „Dobře, promluvím s ostatními a ozvu se.“ Po krátké odmlce pak dodal: „Vzkažte té rodině, že pomoc je na cestě.“

KAPITOLA DRUHÁ

„Je fajn bejt zase zpátky,“ prohlásil Ralph.

David koukl z místa pro řidiče do zpětného zrcátka na svého mohutného přítele. Ralph seděl přímo za ním a doslova vyplňoval prostor, ve kterém by se normální cestující ztrácel.

Ralph měřil skoro metr devadesát, ale lidé se za ním na ulici otáčeli spíš kvůli jeho robustní, svalnaté postavě. Ze zapáleného ragbyového hráče šel na první pohled malinko strach, ale to se rychle změnilo, když jste ho poznali. Většina lidí, stejně jako David, nakonec došla k závěru, že jim připomíná spíše velkého plyšového medvěda.

Tmavá bradka a krátké vlasy Ralphovi za těch pár měsíců trochu přerostly, takže vypadal poněkud zanedbaně. Měl na sobě tlustou šedou mikinu s logem ragbyového týmu vyšitým na hrudi.

„Tohle nám chybělo, Davide,“ pokračoval Ralph. „Když jsi odjel s ostatními do Čech, upřímně řečeno jsem se cítil tak nějak ztracený.“

Z lidí v týmu projevoval Ralph z návratu do akce největší nadšení. Doslova sršel nedočkavostí.

George a Ann už tak nadšení nebyli, George byl vcelku neutrální, ale Ann se do toho vůbec nechtělo.

„Doufala jsem, že už se k tomu nikdy nevrátíme,“ prohlásila, jako by chtěla uvést věci na pravou míru.

„Vždyť nemusíš,“ odvětil David. „Vážně, nikdo tě nenutí, abys to dělala, Ann. V životě jsou důležitější věci než peníze.“ David se snažil, aby to neznělo vyčítavě nebo ironicky, myslel to upřímně.

„To se snadno říká někomu, kdo nikdy nemusel žít z ruky do huby,“ odsekla s pohledem upřeným z okna. Ann seděla na sedadle pro spolujezdce vedle Davida a byla jako obvykle celá v černém: měla na sobě blůzku s krátkými rukávy, upnuté kalhoty a na nohách okovaná bagančata. Krátké vlasy měla také černé jako uhlí, na očích výrazné stíny a na rtech tmavě červenou rtěnku. Seděla se založenýma rukama a s bradou zabořenou do hrudníku.

George usazený za Ann si se zájmem pročítal složku s případem. Zatím se k ničemu nevyjadřoval. Hubeňour v sáčku a tričku působil jako pravý opak mohutného Ralpha, který seděl vedle něj. Rozdílnost ještě podtrhovala Georgeova krátce střižená bradka lemující jeho ostře řezanou bradu – dokonalý kontrast s Ralphovým hustým a divokým vousem.

Tým vyrazil teprve před půl hodinou a měl před sebou ještě dlouhou cestu.

Cestování v nové dodávce bylo naštěstí mnohem pohodlnější, než když jezdili nacpaní v Davidově starém voze, který by sotva prošel technickou a v němž vyřázeli na své výpravy za duchy dříve. David byl na svůj nový transportér patřičně hrdý. Karoserie i doplňky měly luxusní modrou metalízu a uvnitř byly kožené sedačky s textilním prošíáním – všechny samozřejmě vyhřívané –, satelitní navigační systém, Bluetooth, klimatizace, a dokonce rozmrazování skel.

Motor byl neskutečně tichý a kola měla skvělé tlumiče, takže když uháněli po dálnici, jízda ho trochu znervózňovala. Chyběl mu rachot starého motoru a nadsakování při každé nerovnosti. Tohle auto mu prostě připadalo *příliš* tiché, občas měl podezření, že snad vysadil motor.

Po delší odmlce se Ralph znovu ozval. „Jak se daří Sarah a otci Jánošovi?“

„Připadali mi v pohodě,“ odvětil David. „Potkali jsme se náhodou před pár dny, krátce před schůzkou s biskupem Turnbullem. Právě odlétali do Ameriky.“

„Do Ameriky?“ zeptal se Ralph. „Ježíši, co se tam zase děje?“

„Nemám tušení,“ odvětil David. „Nic víc prý vědět nepotřebujeme.“

Ralph se uchechl. „To nasere, co? To samé nám řekli, když jste odlétali do České republiky.“

David nespouštěl oči ze silnice a omluvně přikývl. „Jo. To mě fakt mrzí. Opravdu to nebylo mé rozhodnutí vás z toho vynechat.“

„Já vím,“ zazubil se Ralph. „Jen tak brblám. Neber to vážně.“

„Upřímně řečeno jsi mi tím vytrhnul trn z paty,“ skočila mu do řeči Ann. „Z toho mála, co jsi nám prozradil, se tam musely dít opravdu příšerný věci.“

David přikývl. „To je pravda. Věřte mi, kdybych věděl, co mě tam čeká, raději bych zůstal doma.“

„Tak nám pověz, co se tam stalo,“ vyzvídal Ralph. „Církev se to nikdy nedozví. A po tom, co jsme viděli v domě Perronových a co se stalo Jenn a Jamiemu, si sakra zasloužíme nějaké odpovědi.“

David znovu přikývl. Naprosto s ním souhlasil, ale biskup Turnbull mu dal jasně na srozuměnou, že o tom, co se dělo v Kutné Hoře, nesmí se zbytkem týmu mluvit, stejně jako mu Sarah nesměla prozradit, co budou dělat v Americe.

Samé tajnůstkářství – rozdělují lidi do různých kategorií podle toho, co se smějí nebo nesmějí dozvědět! A přitom se jedná o stejné lidi, kteří za ně v terénu nasazují vlastní krk...

„To máš pravdu,“ připustil nakonec David.

„Někteří z nás se to možná ani dovědět nechtějí,“ ozvala se Ann. „To, co se odehrálo v domě Perronových, bylo děsivé dostatečně.“

„Chápu,“ řekl David. Mrknul do zpětného zrcátka na Ralpha s Georgem a pak znovu krátce na Ann. „Nikdy jsme si o té noci, kdy zemřeli Jenn a Jamie, pořádně nepromluvíli. Jak se s tím vyrovnáváte?“

„Špatně spím,“ odvětila Ann. „Pořád mám z něčeho strach. Bojím se sama ve tmě – každou chvíli čekám, že na mě ze stínů vyskočí jeden z těch zatracených hnusných démonů a odtrhne mi čelist.“ Čím déle mluvila, tím zněla podrážděněji. „Pořád jsem jako na trnů. Žiju v neustálém

strachu a strašně bych si přála, abych se mohla vrátit do doby, než se to celé posralo, a říct vám, ať si celý ten váš výzkum strčíte do prdele. Stačí vám to?“

Vyhrkly jí slzy do očí, ale rychle si je setřela. Měla zaťaté zuby a upřeně zírala z okénka.

„Je mi to moc líto, Ann,“ řekl David a myslel to vážně. Měl kvůli tomu těžké výčitky.

Na chvíli se odmlčela. „To je v pořá— vlastně ne, mělo by ti to být líto. Je to tvoje vina, že jsme se do toho všeho namočili.“ Hlas jí malinko přeskakoval.

„Tak to počkej,“ skočil jí do řeči Ralph, ale David ho zdvižením ruky zastavil. Chtěl jí dát možnost projevit svůj názor.

„Ne, to je v pořádku,“ řekl. „Ann má pravdu. Má právo říct, co cítí. Víím, že se opakuju, ale je mi to všechno opravdu upřímně líto, neměl jsem tušení, jak se situace vyvine. Nejdřív mi to připadalo vzrušující. Myslel jsem, že to bude něco, po čem jsme vždycky toužili.“

„To jsme si mysleli všichni,“ dodal Ralph. „Proto jsme také do toho šli, proto jsme s tebou trávili nespočet nocí kdovíkdě. Chci tím říct, proč by normální člověk trávil svůj volný čas naháněním duchů? Všichni jsme měli nějaký důvod, proč jsme se přidali do týmu.“

„Přesto беру veškerou zodpovědnost na sebe,“ pokračoval David.

Znovu pohlédl na Ann. Spatřil, jak jí po tvářích stékají slzy. Rozvzlykala se. George se k ní zezadu natáhl a položil jí ruku na rameno.

„Nemusíš za to přijímat zodpovědnost, Davide,“ řekla nakonec. „Ve skutečnosti to není tvoje vina. Jen jsem na

všechno hrozně našťvaná. Tak... zatraceně... našťvaná. A vyděšená.“

„To jsme všichni,“ konstatoval George.

Znovu se rozhostilo ticho, tentokrát o trochu delší a David netušil, jak ho má prolomit. Raději se soustředil na řízení. George se vrátil ke své složce a Ann dál zírala z okénka ztracená v myšlenkách.

Nakonec prolomil ledy Ralph. „A jak to vlastně zvládáš, Davide? Byl jsi tam tu noc s námi, ale podle všeho se v tom Česku taky něco kardinálně podělalo.“

„To je pravda,“ řekl David. Dosavadní ticho mu připadalo trapné a nepříjemné, ale pořád přijatelnější než mluvit na tohle téma.

„Bylo to... ještě horší než v domě Perronových?“

David pokrčil rameny. „Neztratil jsem žádného ze svých nejbližších přátel, ale zato jsem se dostal nebezpečně blízko vlastní smrti. Viděl jsem věci, na které nikdy nezapomenu. I kdybych chtěl.“

„Tak proto neletíš se Sarah a Jánošem do Ameriky?“

„Ano, mimo jiné,“ připustil David.

Ralph se usmál. „Takže tě převeleli na práci s náma prd'olama, co?“ Z legrace mu vrazil šťouchanec do ramene. Nemyslel to zle, ale přátelsky míněná rána Davida málem katapultovala na přední sklo.

David se uchechtl. „Už to tak bude. Teda, pokud mě vezmete zpátky.“

„Jasan, seš náš kapitán,“ vtipkoval Ralph.

George zavřel složku a podal ji Ralphovi. „Myslím, že jsem se z toho dověděl všechno podstatné, co jsem potřeboval,“ konstatoval.

„Zaujalo tě tam něco?“ ptal se David. Sám měl složku přečtenou od první do poslední stránky, ale chtěl znát také Georgův názor.

„No, téměř polovina domu stojí na půdorysu původní stavby, kde bydlela Kaneová,“ řekl. „Na to, aby tam zbytková energie vyvolávala paranormální jevy, je to trochu málo, tedy pokud tam vůbec nějaká je.“

„Pořád nechápu, jak tam po zboření původního domu mohla nějaká energie zůstat,“ namítl David.

„Možná to nějak souvisí s místní půdou,“ navrhl Ralph, zatímco si listoval složkou. David si všiml, že stránky otáčí mnohem rychleji než George; sotva jim věnoval pozornost.

„Možná,“ řekl David, „ale i tak mi to nejde do hlavy. Církev je přesvědčena, že se nejedná o pekelnou bránu, nic takového jako dům Perronových. V tom případě ale nechápu, jak by to mohlo souviset s půdou, ledaže je tu něco, co jsme přehlédli.“

„Zvláště když tu od roku 1985, kdy provedli exorcismus, nebyla hlášena žádná paranormální aktivita,“ dodal George. „Podle informací ve složce měl dům před příchodem Andersonových dva předchozí majitele a ti nic neznamenali. Tak... proč to začalo až teď?“

„Nemohla to vyvolat přítomnost dítěte v domě?“ navrhl David. „Původně se paranormální aktivita soustředila na děti žijící v domě a Andersonovi mají syna. Vzhledem k tomu, co víme o Mary Kaneové, by to dávalo smysl. Ale jeden z nových majitelů měl také děti. Dva syny. Takže to nesedí.“

„A jak přesně se ta paranormální aktivita projevovala?“ zeptal se Ralph. „Co se vlastně stalo?“

„Podle toho, co řekla rodina místnímu knězi,“ spustil George, „to začalo podivnými zvuky v noci – jako by se samy od sebe otevíraly a zavíraly dveře, kroky, a dokonce se ozýval šepot.“

„To zní jako klasické projevy,“ konstatoval Ralph. „Nějaký zápach nebo něco podobného?“

„O tom se nezmiňovali, ale o prudkém ochlazení ano. Všechno to začalo teprve před pár měsíci.“

„A situace se neustále zhoršuje, že ano?“

George přikývl. „Ano. Otec i matka, Dale a Trish, tvrdí, že spatřili, jak se jim v noci po domě prochází nějaká stařenka. Vyděsilo je to. Navíc se paranormální aktivita postupně zhoršuje. Trish byla zasažena letícími předměty, Dalea málem zavalila padající knihovna a v jednom případě měl Dale pocit, že do něj někdo šťouchnul na schodišti. Málem upadl, ale naštěstí se stačil zachytit zábradlí.“

„Sakryš,“ ucedil Ralph.

„Jedna věc mi ale na tom připadá zvláštní,“ řekl David, „žádná ze zpráv se nezmiňuje o jejich synovi. Veškerá aktivita se soustředila pouze na rodiče. To je v rozporu s tím, jak to probíhalo v osmdesátých letech.“

„Musíme vzít v úvahu i to, že se jedná o zcela jinou entitu,“ namítl George. „To by vysvětlovalo odlišné zaměření aktivity a fakt, že se všechno odehrává v novém domě.“

„To je pravda,“ připustil David. „Ale i tak je to celkem velká shoda náhod.“

„S tím musím souhlasit,“ přidal se George. „Na to nemáme zapomínat. Ale co když se ta rodina jednoduše mýlí a strašení přisuzuje běžným událostem? Nestalo by se to poprvé, na druhou stranu jsou jejich popisy dost